

El cos de les pàgines (memòria de bitàcola)

Antònia Ripoll

Antònia Ripoll

El cos de les pàgines
(memòria de bitàcola)

Amb textos de: Mª Josep Margalef, Josep Igual, Roser Amills

del 25 de març al 30 d'abril, 2011

Centre d'Arts Visuals

Amposta

I. Mª Josep Margalef, febrer 2011

El cos de les pàgines (memòria de bitàcola) és la narració del llibre de vida d'Antònia Ripoll a través de les obres que ha creat per aquesta exposició on, en un exercici d'autenticitat, mostra el jo més íntim, aquell que naix del seu exili interior, d'aquell buscar-se i repensar-se com a ésser humà en el món.

Dibuix, matèria, instal·lació són els materials amb què l'artista ha treballat mentre passa les pàgines de vida, sincronia versus diacronia, en un exercici memorialístic del jo que va ser i el perquè ho va ser projectat en el temps i l'espai; del jo que és ara: arbre despul·lat amb arrels en carn viva, desarrelat, aprehent tot allò que l'ha fet.

Introspecció, trànsit, projecció: paradigma per dir-nos, per dir-se, per reconèixer-se identitat forjada amb plànols d'existències absències properes i llunyanes en espais i temps viscuts

Metàfora de l'arbre en la solitud de branques sense fulles, d'arrels sense la terra, que mostra en les ferides de l'escorça els camins d'una cartografia pròpia: emocions, afectes, aprenentatges, esdeveniments socials i artístics d'un món que l'ha configurada. I, com si fóssim dins un imaginari oníric, una mà jacent i protectora.

L'arbre, pedra de toc de la instal·lació, jo líric, des d'on es projecta en tres espais que són també temps que fuig deixant petjades i absències, ombra que es projecta i s'explicita en un seguit de plànols de vida...

L'arbre sol, nu i descarnat, projecta l'ombra en tres espais que són els temps en què ha viscut i els llocs, espais arrelats al jo, i cossos estimats i mans que s'enllacen en una dialèctica d'emocions, identitats i places i carrers que, alhora, torna a rebre traspasant-lo en una simultaneïtat de plànols d'existència, en un joc d'essències i projeccions i trànsits.

Cossos arborants, metàfores del camí de la vida: passió lluita aprenentatge caiguda oblit por solitud força lluita tensió voluntat foc equilibri memòria; camí d'aventura humana que s'oblida, que es repeteix, que fineix, que retorna, que cau, que continua, que avança en espirals ...

Antònia Ripoll transforma en art l'experiència intangible de l'ésser que és en el món, que creix, que es desarrela, que s'oblida, que es pensa i s'hi projecta en un continu anar i venir - fent i desfent camins- al mateix temps que la universalitza perquè tots sentim en carn viva, com l'artista, l'essència de la nostra identitat bastida en la memòria dels fets, els espais i les persones que ens han acompanyat i ens acompanyen en el nostres constants creixements i desarrelaments de cossos de lletres.

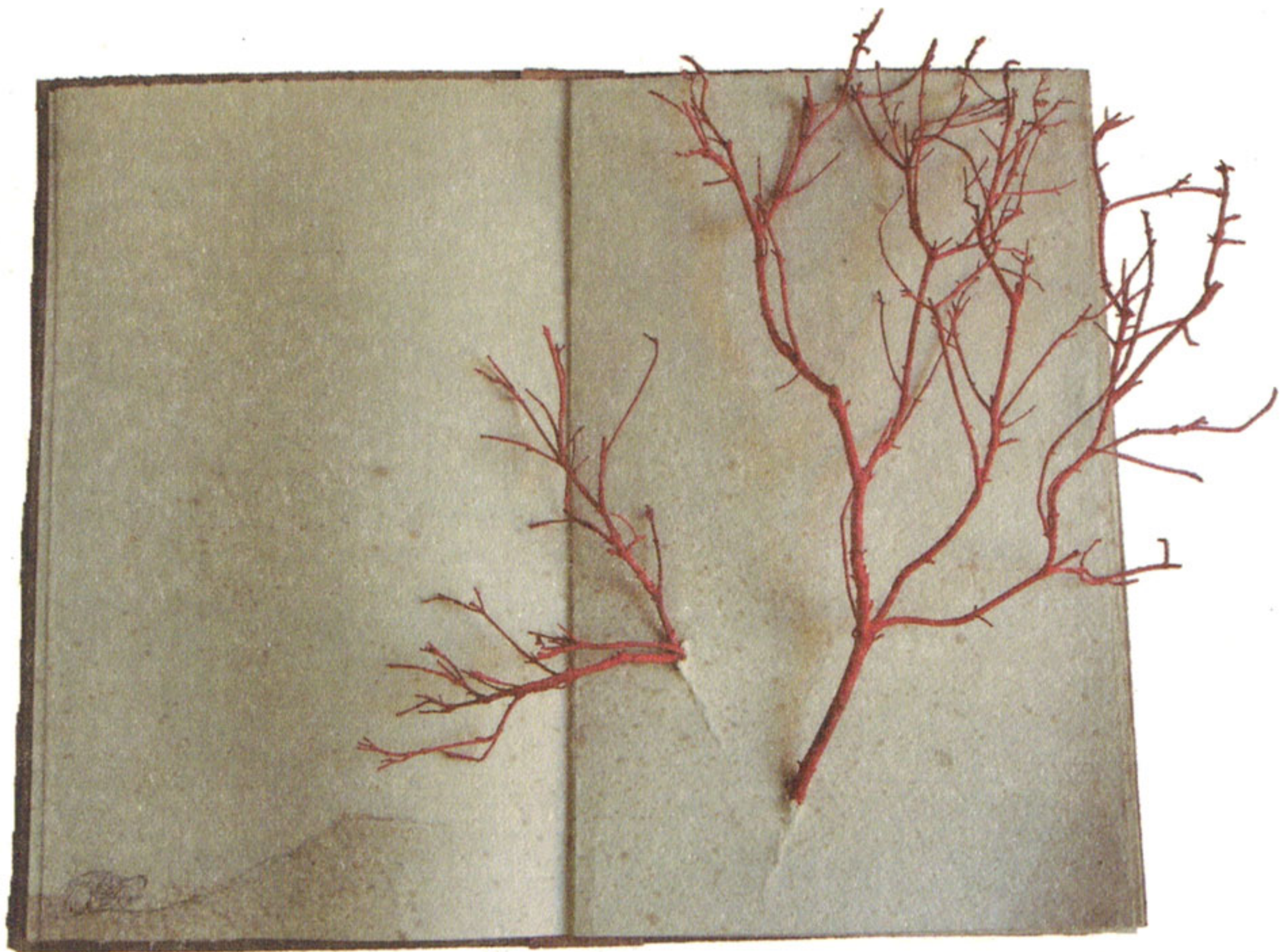
Vull dir, per acabar aquestes ratlles sobre l'exposició que Antònia Ripoll presenta en el Centre d'Arts Visuals d'Amposta, que la meua eina de treball són les paraules, però que no em sento allunyada de cap creació artística, utilitzi el llenguatge que utilitzi, quan el motor que la impulsa és una humanitat ferida de vida - llums i ombres- i que, a més, domina tots els registres tècnics i artístics amb què treballa, com és el cas d'Antònia Ripoll.

“Projecte per trànsit i desarrelament” Dibuix mixt sobre cartró. 64 cm. x 92 cm. (2010)

“arborant suspesa” Carbó i llàpis sobre cartró. 107 cm x 75 cm (2010)

“i, també... amb fraternitats (del llibre, trànsit i fidels)”
Objecte, dibuix i assemblatge. 75 cm. x 107 cm. (2011)

II. ESTADIS Josep Igual, gener 2011

I

alenen pectorals
en la giravoltada
del desig de llibertats

(cabdells contradictoris
els abracen,
ondulacions de duna).

traços urgents
- i eterns alhora-
destrien el trèmul bri d'esperança
entre tanta estafa insistida.

II

dels tres estadis
- arrel,
escala fimbrant ,
cimal mut-
el neguit simultani
que ens proclama
fugaços i capbussats
en menudalles
que recusen
el joc de màscares.

III

tres estadis
en els rejocs de les nissagues
i els seus dialectes
de calç i ferida:

fraternitats,
malentesos,
i els treballs

per recomençar
el trenat del perdó.

IV

dels frecs
amb el temps
l'escata
- policroma
en la solaritat-
hermètica
en els alfabets
esborrats del misteri.

dels frecs
amb l'espai
l'obstinació escrutant
que es repensa i somnia.

V

cireres
que ens sobreviuen.

festeig d'esparver figurat.
gronxada del titellam.

inscripcions
de fumall pertinaç
al congost ombrívol.

revelació
sense tribut.

cireres de l'agredolç
a l'indòcil
faldó de l'aiguadera...

tempteges temps,
grapeges l'insondable.

“libre de ritme I” Dibuix mixt sobre paper. 39 cm. x 57 cm. (2011)

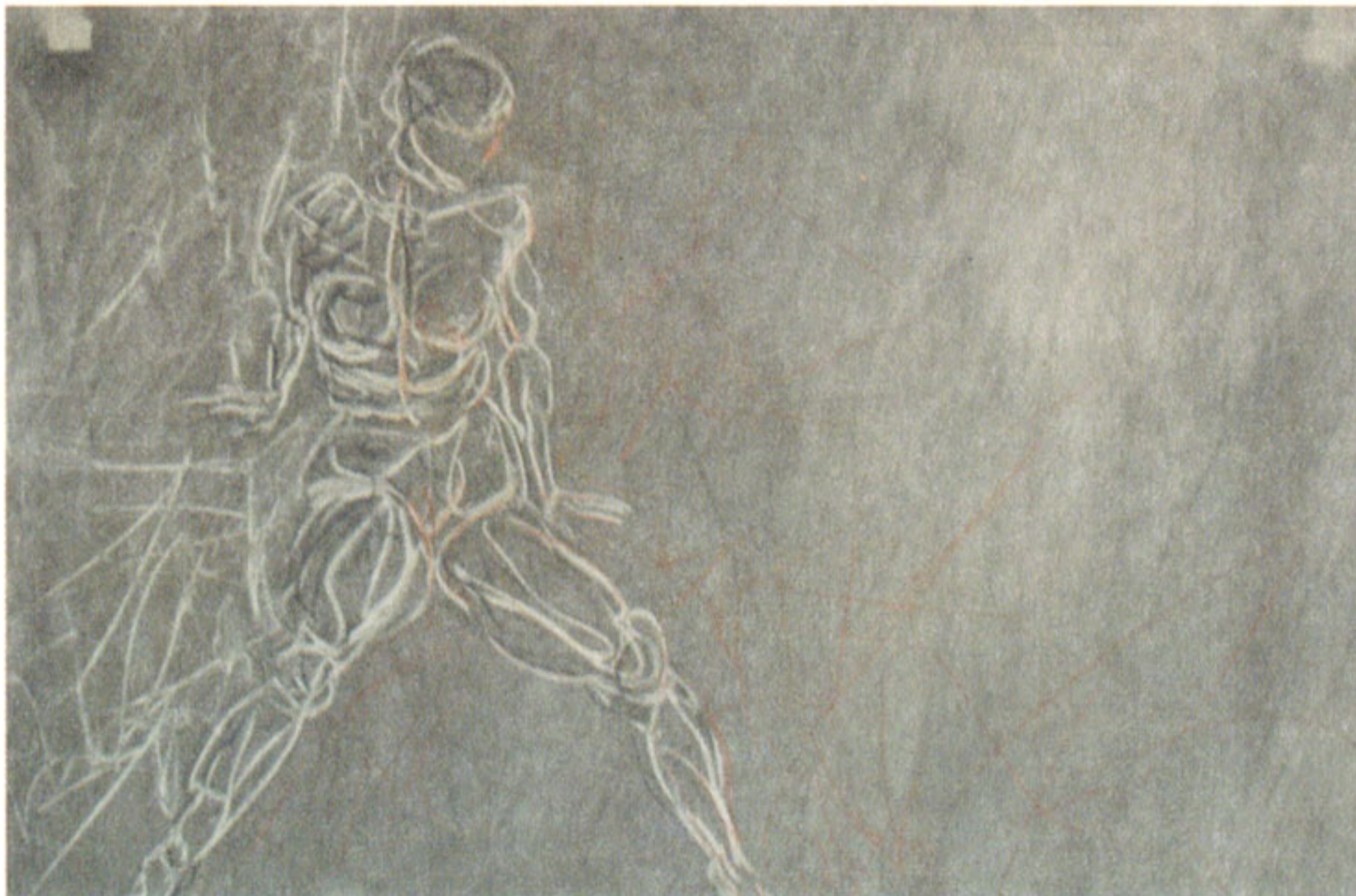
“libre de ritme II” Dibuix mixt sobre paper. 39 cm. x 57 cm. (2011)

“libre de ritme III” Dibuix mixt sobre paper. 39 cm. x 57 cm. (2011)

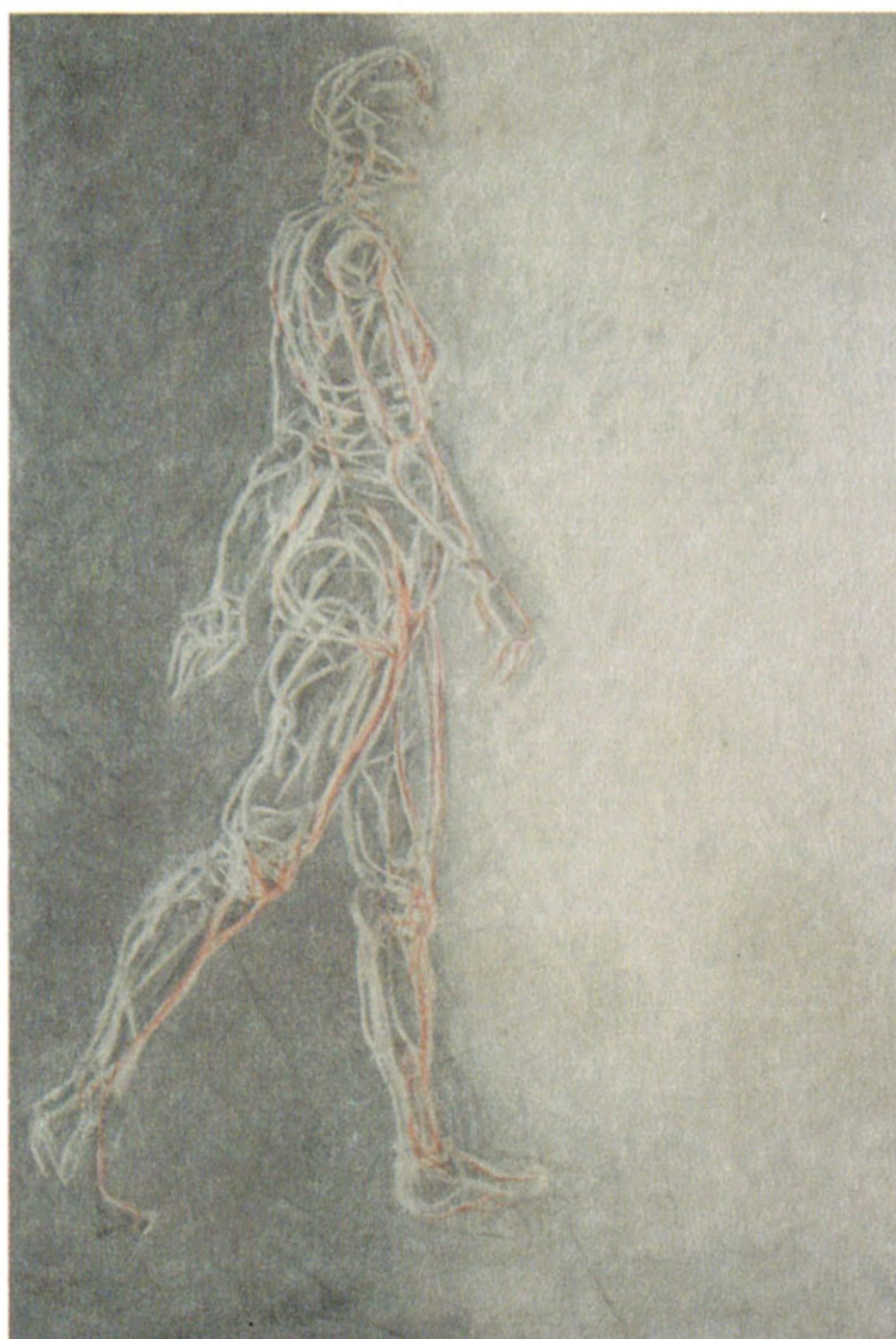
“arborant desesper” Carbó i llàpis sobre cartró. 107 cm x 75 cm (2011)

“arborant espectant” Carbó i llàpis sobre cartró. 107 cm x 75 cm (2011)

“salt arborant” Carbó i llàpis sobre cartró. 107 cm x 75 cm (2011)

“arborar de nou” Carbó i llàpis sobre cartró. 107 cm x 75 cm (2011)

“ i amb el cos a la pàgina” Paper, branca, acrílic. 137 cm x 86 cm (2011)

III. Roser Amills

Entretinguda fatigada aliada d'ensurts
desordeno eines, em capfico,
giro i caic al bell mig d'aquest deliri
tan lluny, tan esforç físic quotidià
d'entendre d'estendre l'ànim
que vol surar per sobre de la suor,

de la fresca i els remolins de les basses d'oli
que no aporten la melodia de l'horitzó cinema,

i encara no n'he tret la tonada, de la llunyania
on tracto nit i dia de parar-hi les ninetes,
encara suspendria la taula de primera hora que reposa,
la cullerada que li manca a la tarda
per que tornin a ser les set un altre cop,
per que s'omplís tot de pretextos
si no hagués de significar distracció disbauxa
ser atropellada per aquestes circumstàncies,
el gest just de pelar una taronja,
i apago les notícies que es poblen d'individus
que per sentir-se nobles es dediquen
a ajudar als altres, mandra d'ajudar-se
a si mateixos, quimono de cotó obert
pel pit, jo només pinto allò que em pinta

tot allò tan meu tan meticulosa observació que cou,
els biorritmes que conviden a reflexionar

domèstics programes, costums i polvorins mòbils
inofensius i al servei de qualsevol comandament
a distància de perllongar ressorts,
només que ens hi poséssim,

i a estones freno futurs possibles, també,
a estones desenfrenem plaers companys de càrrega,
nissagues entortolligades on va bona l'herba
entre l'altre món i jo, que continuo tan al banc dels
acusats
que fa riure, que ja no importa,

tan capritxos de la paciència aquestes pàgines
que càmera lenta i forquilles retorçades i plats bruts
i no ens entendrem mai si no parem atenció
perquè palpitations subterrànies perquè tot
es redueix a quelcom que perseguim, en fi,

quelcom que és només un salt de més
que se'ns queda sempre a la duana,
tractats de lògica, disciplina tècnica,

quelcom que no tenim, no encara, per justificar-nos
la única pregunta que podria sortir-nos a compte:

En quin moment haurem de desaparèixer?

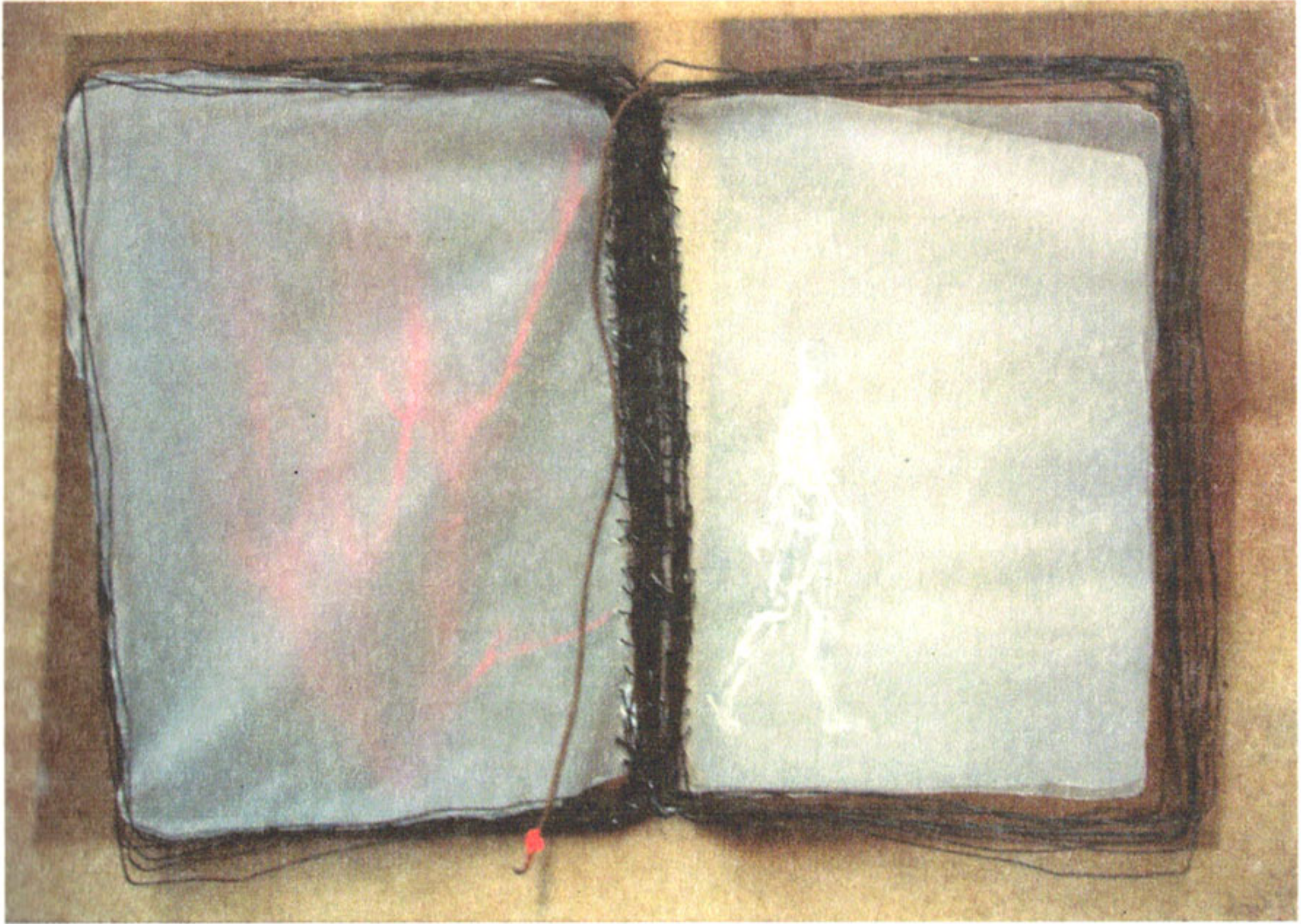
"fulls, senyals damunt la pell" Paper, pell, fil ferro i acrílic damunt cartró 147 cm x 96 cm (2011)

“ ... si pogués...” Paper, branca, acrílic. 80 cm x 64 cm (2011)

“ empremtes i recorreguts” Mixta sobre cartró. 40 cm x 98 cm (2011)

“memòries després” Mixta i assemblatge sobre cartró. 55 cm x 75 cm (2011)

“ memòria de bitàcola” Plotter, estampació i mixta sobre paper. 130 cm x 210 cm (2011)

“el cos de les pàgines (memòria de bitàcola)” corpus narratiu en base a metàfores de pàgina o volum de llibre d'artista.

La via visual és la via principal de comprensió del món, aquesta dona sentit a la infinita varietat de realitats, tant exteriors com interiors... realitzant imatges corpòries de “pàgines absents”.

L'arbre és la imatge del creixement relacionat de les arrels i les branques, imatge poètica de cos en presència i record, lligam de memòria de temps, de llocs i fets, que l'han conformat i l'han fet créixer, la seva permanència és geografia, la seva ombra és la projecció de l'experiència.

El cos és la forma que adopta significats de trànsit i trajecte, realitzant paral·lelismes del prendre i reprendre el flux de viure, veure, rebre, recordar i oblidar... testimonis materials d'escorces on xiuxiueja el món entre la cartografia fràgil del creixement i el desarrelament.

Història/situació, narrativa de memòria, oblit i senyal, amb discontinuïtats i superposicions, per a parlar de la permanència de l'absència i del miratge de l'individu i món fluctuant entre allò efímer i allò permanent... el creixement de la fragilitat humana en bucles i contrast amb l'esdevenir... passant pàgines per enfrontar-se amb les noves, moltes repetides i altres desconegudes.

Historització de l'experiència i paral·lelisme amb el procés de trànsit, senyal, oblit i òbit, també naturals. Relats traçats, camps d'intensitat de connexions en l'espai, rumbos, lluitant contra el temps, creant memòria i testimoni per mig de la instal·lació, el dibuix i la matèria.

Antònia Ripoll (Antònia Pérez i Ripoll)
aripoll@avired.com

Nascuda a Barcelona al 1961, viu i treballa a les Terres de l'Ebre.

Artista visual - Graduada a l'Escola Massana i a Llotja - pintora, amb incursions a la instal·lació i a la intervenció. Com a activitat professional és professora de pintura, dibuix artístic, volum i gravat, a Esardi Escola d'Art i Disseny d'Amposta, des de l'any 1984, havent estat directora d'aquesta escola de l'any 1984 al 2004. En tant a la tasca pedagògica, és membre de la Junta Permanent de la CEADC Coordinadora d'Escoles d'Art i Disseny de titularitat pública de Catalunya, des de l'any 1997. Compta amb d'altres experiències en gestió i dinamització cultural per mig de la participació en l'organització de la Biennal d'Art Ciutat d'Amposta, Amposta Espai d'Art Visuals i Strobe Festival de Vídeo Creació.

Compta amb exposicions i intervencions, a Barcelona, Madrid, Amposta, Piera, Reus, Girona, Lleida, Tarragona i Castelló. Les seves darreres exposicions són les individuals "Gramàtiques d'herències" Palau Bofarull de Reus, "Gramàtiques de l'ànima" Centre Provincial Cultural de les Aules de Castelló, i la col·lectiva "(entre) vents" a la Fundació Niebla, Centre Cultural del Baix Empordà (Girona) i al Museu del Montsià (Amposta), "espais/cruïlles" Centre Cultural de Mollerussa (Lleida), "...entre trobades" Auditori de Vinaròs (Castelló), "mentres-tant/TOT/després" al Museu de l'Ebre (Tortosa). Tanmateix ha obtingut l'accèssit a la Biennal d'Art (Dibuix) de Tarragona'06

Agraiments: M^o. Josep Margalef, Josep Igual, Roser Amills, Joan Puig, Josep German, Jordi García, Lyn Baker, Ian Baker, G.Bel, Montse Vilanova, Lluís Llach, Andreas Claus...
i a tots els que heu participat en fer possible aquest projecte.

Aquesta memòria de bitàcola és en record als pares i a tos els que heu estat al costat en el rumb compartit de vida i móns.

Bitem, març 2011

Centre d'Arts Visuals

c. Gran Capità 38-40- Amposta

de dimarts a dissabte de les 17h a les 20h
diumenge d'11 a 14h - dilluns tancat

Organitza:

Ajuntament d'Amposta

Patrocina:

Generalitat de Catalunya
Departament de Cultura

Co NCA
Consell Nacional
de la Cultura i de les Arts

Diputació Tarragona

Col·labora:

